

Arrest

nr. 66863 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent. U werd geboren op 11 maart 1987 in Ordzjonikidzevskaja (Ingoesjetië). Op een dag in 2010 bracht een kennis u in contact met uw neef, V. A. {...}, die rebel was. Uw neef vroeg u om de rebellen voedsel te bezorgen, wat u drie keer deed. Op 6 mei 2010 nam u de bus van Ordzjonikidzevskaja naar Nazran. Onderweg vond er een politiecontrole door gemaskerde politiemannen in zwarte uniformen plaats. Toen u uit de bus stapte, werd een zwart voorwerp over uw hoofd getrokken. De politieagenten namen u mee naar een u onbekende plaats. U werd vastgehouden in een cel. Op een bepaald moment werd u vastgebonden aan

een stoel en ondervraagd door twee gemaskerde mannen. U moest foto's van jonge mensen herkennen. U werd geslagen en gefolterd en verloor meermaals het bewustzijn. Later trof een taxichauffeur u buiten bewustzijn aan op een stortplaats aan de rand van Sleptsovsk. De taxichauffeur bracht u op 9 mei 2010 naar een ziekenhuis. U werd overgebracht naar het ziekenhuis in Grozny. Daar kwam u pas na twee weken terug bij bewustzijn. U werd twee maal aan uw hoofd geopereerd. Op 18 augustus 2010 werd u uit het ziekenhuis ontslagen en ging u bij uw tante wonen. Op 18 september 2010 ging u opnieuw naar het ziekenhuis in Grozny. Op 6 oktober 2010 verliet u het ziekenhuis en ging u opnieuw bij uw tante wonen. Op 5 oktober 2010 en 4 of 5 december 2010 vonden bij uw moeder thuis twee huiszoeken plaats. Op 15 december 2010 vond een derde huiszoeking plaats. Het binnenlands paspoort van uw vrouw werd toen meegenomen. Uiteindelijk verliet u Ingoesjetië op 18 december 2010. U en uw vrouw reden met de bus naar Moskou, waar jullie op 20 december 2010 aankwamen. De volgende dag namen jullie de trein naar Brest. Vanaf 22 december 2010 verbleven jullie in een woning in Brest. Uw passeur Valeri bezorgde jullie twee valse paspoorten. Op 23 januari 2011 vertrokken jullie in Brest met een minibus naar België. Op 25 januari 2011 bereikte u België. Een dag later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw rijbewijs voor.

B. Motivering

1 Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten wegens problemen met de autoriteiten in Ingoesjetië. Deze problemen ontstonden nadat u werd vastgehouden door politieagenten, kort nadat u enkele rebellen met voedsel bevoorradde. U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw problemen vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw relaties met de rebellen, van de politiecontrole, van uw vasthouding, van uw verblijven in het ziekenhuis en van de verschillende huiszoeken bij uw moeder thuis. U kon ook geen medische attesten voorleggen in verband met uw coma, hoofdoperatie, hersenbloeding, letsel op de schedel, longletsel, verwondingen op uw borstkas en gezichtsverlies door de mishandelingen (CGVS, p. 15, 20, 21 en 25). Tijdens uw gehoor verklaarde u nochtans dat u in uw land van herkomst over medische attesten zou beschikken (CGVS, p. 25). Ondanks zijn aandringen heeft het Commissariaat-generaal tot op heden nog niets ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd. Verder bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielaanvraag. Zo wist u niet wie de politieagenten die u vasthielden en later huiszoeken uitvoerden, precies waren en tot welke instantie zij behoorden (CGVS, p. 18, 22, 23 en 26). Voorts vermeldde u dat uw familieleden die bij de rebellen waren, vermoord werden wegens een conflict in het dorp. U kon echter niet zeggen wanneer en waarom ze precies vermoord werden (CGVS, p. 24-25). Ook kon u niet staven dat de voedselleveringen aan de rebellen de oorzaak vormden voor uw latere problemen (CGVS, p. 17 en 19). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast. Daarnaast werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw met betrekking tot de huiszoeking van 15 december 2010. U verklaarde dat zowel uzelf als uw vrouw op dat moment bij uw neef Muchtar verbleven (CGVS, p. 23). Uw vrouw stelde echter dat zij bij uw moeder thuis aanwezig was tijdens die huiszoeking. Zij verklaarde deze tegenstrijdigheid door op uw geheugenproblemen te wijzen (CGVS, p. 8). Ook u haalde geheugenproblemen aan (CGVS, p. 5 en 21). Er moet echter worden opgemerkt dat u, noch uw vrouw, enig medisch attest voorlegde ter staving van uw geheugenproblemen. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheid hieraan te wijten zou zijn. Aangezien deze huiszoeking de uiteindelijke aanleiding voor uw vlucht vormde, kon redelijkerwijze verwacht worden dat uw verklaringen hierover consistent zijn. De vermelde tegenstrijdigheid, die de kern van uw asielaanvraag raakt, holt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uit. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Ingoesjetië naar België. U verklaarde dat u vanuit Nazran met de bus naar Moskou ging. Daar nam u de trein naar Brest. Een maand later reisde u met een minibus verder naar België (CGVS, p. 11-14). U was tijdens deze reis niet in het bezit van authentieke identiteitsdocumenten. U beschikte enkel over een vals Europees paspoort, dat u terug moest afgeven bij uw aankomst in België (CGVS, p. 9-11). Over dit valse paspoort kon u echter opvallend weinig informatie geven. U herinnerde zich enkel dat de valse paspoorten op jullie namen stonden. U zag enkel uw naam en uw foto in het paspoort. De kleur van het paspoort herinnerde u zich niet. U wist niet of er een visum in het paspoort stond en van welk land het paspoort was (CGVS, p. 10-11). Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan strenge en individuele controles te worden onderworpen waarbij doorgenvraagd kan worden over identiteit, reisbestemming en reisbedoelingen, is het niet aannemelijk dat de passeur, die zelf ook sancties riskeert indien hij van mensensmokkel zou worden verdacht, u niet op de hoogte zou hebben gebracht van de voor u gebruikte reisdocumenten. Uw beweringen dat u in dit verband geen afspraken maakte met de passeur tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag bijgevolg verder aan (CGVS, p. 14). Volgens uw verklaringen werden de bagage en de minibus aan de grens met Polen gecontroleerd, gaf de chauffeur uw vals paspoort aan de douaniers en vergeleek een douanier de foto in uw paspoort met uw gezicht (CGVS, p. 13). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder dat uzelf persoonlijk en uw paspoort grondig op zijn authenticiteit gecontroleerd worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een vals paspoort en na een beperkte controle van uw paspoortfoto de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in mei 2010 in beslag werd genomen door politieagenten toen u werd vastgehouden (CGVS, p. 8). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, een eventuele registratie van uw huwelijk en een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie verborgen te houden. Met betrekking tot een eventuele woonregistratie elders gaf u namelijk aan van 2004 tot 2009 in Pyatigorsk te hebben gestudeerd. In de zomer van 2010 zou u dan weer enige tijd in Sint-Petersburg hebben verbleven (CGVS, p. 6, 8 en 9), waar u overigens absoluut geen problemen zou gekend hebben (p. 6-7). Aangaande uw huwelijk verklaarde u dat dit op 1 december 2010 officieel geregistreerd werd, weliswaar niet in uw aanwezigheid. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat een officieel huwelijk enkel in aanwezigheid van beide echtgenoten voltrokken kan worden. Door uw huwelijk officieel te laten registreren, maakte u zich bovendien, vlak voor uw vlucht, bekend bij de autoriteiten die u verklaarde te vrezen. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw binnenlands paspoort werd afgenomen in mei 2010. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang. Volledigheidshalve dient nog aangestipt te worden dat u ook problemen met uw religie aanhaalde (CGVS, p. 3, 25 en 26). U stelde dat de overheden u wilden meenemen omwille van uw baardgroei en bidgewoonten (CGVS, p. 3). U kon echter geen persoonlijke problemen naar aanleiding van uw geloof aanhalen. U vermeldde enkel een incident waarbij een kennis van u werd meegenomen en de religieuze richtlijnen die op televisie verkondigd worden (CGVS, p. 25-26). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u verklaarde tijdens uw studies in Pyatigorsk ook verschillende problemen te hebben gehad. U stelde dat u één of twee keer per maand naar de politieafdeling werd meegenomen om uw persoonlijke gegevens te controleren. U bevestigde echter dat u deze problemen enkel kende omdat u niet geregistreerd was in Pyatigorsk (CGVS, p. 6). Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, A. R. {..}(O.V. xxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw Russisch rijbewijs) is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Dit rijbewijs bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent en op 6 oktober 1986 in Ordzjonikidzevskaja (Ingoesjetië) geboren werd. Begin december 2010 trouwde u officieel met A. M. {...} (O.V. xxxxxxx). U ging bij hem en zijn tante inwonen. U was toen niet op de hoogte van de problemen die hij had. Op 15 december 2010 was u aanwezig bij een huiszoeking door gemaskerde mannen in het huis van uw schoonmoeder; Uiteindelijk verlieten u en uw man Ingoesjetië op 18 december 2010. In Moskou namen jullie de trein naar Brest. Na een kort verblijf in Brest vertrokken jullie met een minibus naar België. Op 25 januari 2011 bereikte u België. Een dag later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u geen enkel document voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS vrouw, p 7 en 10). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A. M. {...} (O.V. xxxxxxx) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man A. M. {...} (O.V. xxxxxxx) werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“..”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beogen verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht op te werpen nu zij de motieven van de bestreden beslissing trachten te weerleggen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekers betogen vooreerst dat hoewel de commissaris-generaal kan begrepen worden in zijn verzuchting dat geen schriftelijk bewijs werd voorgelegd, eraan herinnerd dient te worden dat ook op basis van geloofwaardige en coherente verklaringen de asielstatus kan worden toegekend. Verzoekers menen dat zij een coherent asielrelaas hebben uiteengezet.

Aangaande de verwantschap en hulp aan de rebellen betoogt verzoeker dat hij de rebellen met naam en toenaam noemde en stelt gegriefd te zijn dat de commissaris-generaal geen rekening hield met dit element. Immers betreft de verwantschap en hulp aan de rebellen het essentieel asielmotief. Verzoeker verwijst naar publicaties op het internet waaruit blijkt dat deze personen effectief rebellen zijn. Verzoeker voegt dienaangaande een afdruk van een webpagina en een artikel van een website bij aan zijn verzoekschrift.

Ook met betrekking tot de hulp die hij heeft verleend, meent verzoeker dat hij hieromtrent correcte en precieze informatie heeft verschaft en verwijst naar het verhoorverslag. Verzoeker meent dat desondanks dit gegeven, de verwantschap, het bestaan van, en de hulp verleend aan deze rebellen helemaal niet getoetst werd en eenvoudigweg genegeerd werd. Verzoeker betoogt voorts dat de vraag naar het bewijs van deze verwantschap nooit gesteld werd. Hij is bereid een poging te ondernemen om deze verwantschap te bewijzen via geboorteaktes, maar het spreekt voor zich dat dit een haast onmogelijke opgave is, aangezien alsdan een keten van geboorteaktes dient te worden voorgelegd. Volgens verzoeker wordt enkel ingegaan op de geloofwaardigheid van de reisweg in plaats van de werkelijke problemen zorgvuldig te onderzoeken. Verzoeker meent dan ook dat de stereotiepe motivering niet draagkrachtig is noch pertinent.

2.4.1. De Raad wijst erop dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn, maar indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebreke daaraan kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Nu verzoeker zijn asielrelaas in essentie baseert op het feit dat hij banden zou hebben met rebellen en dat hij omwille hiervan verschillende keren werd opgepakt en langdurig in het ziekenhuis terecht is gekomen met zware verwondingen omwille van mishandelingen, is het niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij enig begin van bewijs van de door hem aangehaalde feiten voorlegt. Voor wat betreft het stuk dat verzoeker vooralsnog bij zijn verzoekschrift voegt waarvan hij stelt dat dit een bewijs vormt van zijn ziekenhuisopname verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.6.1. dienaangaande.

2.4.2. Gelet op het ontbreken van materieel bewijs inzake de verwantschap met de rebellen en zijn hulp daaraan is een toetsing van de kennis van verzoeker over de gebeurtenissen die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht de enige manier om de waarachtigheid van het voorgehouden asielrelaas te achterhalen. Van verzoeker, die beweert vervolgt te zijn omwille van zijn verwantschap met rebellen, mag verwacht worden dat hij de gebeurtenissen die zich inzake deze personen afspeelden, op de voet opvolgt en dat hij dienaangaande coherente en juiste verklaringen kan afleggen, zeker nu verzoeker zelf verklaarde – zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (Gehoorverslag CGVS, man, stuk 4, p. 25) dat op het internet informatie over de gebeurtenissen na de moord op de rebellen circuleert. Verzoeker stelde evenwel deze informatie zelf niet gelezen te hebben. Dergelijke houding waaruit een duidelijk gebrek aan interesse blijkt voor de feiten inzake zijn relaas, ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Uit de pertinente motivering van de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over kernaspecten van zijn asielrelaas, waaronder de vaststelling dat verzoeker vermeldde dat de rebellen-familieleden vermoord werden maar niet wist wanneer en waarom ze precies vermoord werden (Gehoorverslag CGVS, man, stuk 4, p. 24-25). De Raad wijst er op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet gelezen worden en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is uit het geheel van verzoekers verklaringen inzake de band met de rebellen en de gebrekkige kennis over deze personen en de gebeurtenissen daaromtrent alsook de vaststelling dat verzoeker geen enkel materieel bewijs bijbrengt van de band met de rebellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgeleid dat verzoekers verklaringen inzake zijn vervolging niet aannemelijk zijn. Het argument van verzoeker dat hij wel de namen van de rebellen wist te geven is, in tegenstelling tot wat verzoeker wenst voor te houden, hoegenaamd geen bewijs van zijn verwantschap met deze rebellen, en doet, gelet op voorgaande bespreking, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar publicaties op het internet wijst de Raad op het volgende. Het eerste stuk (stuk 3) betreft een print-out van een in het (vermoedelijk) Russisch gestelde site zonder dat hierbij een voor eensluidend verklaarde vertaling is gevoegd zodat de Raad dit stuk niet in overweging neemt, gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het tweede stuk (stuk 4) maakt inderdaad melding van een persoon die verzoeker als rebel had opgesomd tijdens zijn gehoor, maar toont hoegenaamd niet aan dat verzoeker werkelijk verwant was met de daarin genoemde rebellen en hij omwille van zijn hulp hieraan vervolgd werd. Immers betwist de verwerende partij niet dat de door verzoeker aangehaalde personen effectief

rebellen zijn, maar wordt wel terecht vastgesteld dat verzoeker zijn relatie met deze rebellen niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.4.3. Waar verzoeker meent dat hem nooit de vraag gesteld werd om een bewijs van zijn verwantschap voor te leggen, dient evenwel gesteld dat verzoeker zowel tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken (stuk 10, vragenlijst CGVS) als bij de oproeping voor zijn gehoor expliciet op het belang van stavingsstukken gewezen werd en dat het niet neerleggen van dergelijke stukken waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker deze voorlegt, een negatieve indicatie kan inhouden van zijn asielrelaas (oproeping gehoor-documenten, stuk 6). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoeker gevraagd of hij stukken ter staving van zijn asielrelaas kan voorleggen (Gehoorverslag CGVS, man, stuk 4, p. 5). Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden niet op de hoogte geweest te zijn van het belang van stukken die zijn verklaringen inzake de kernelementen van zijn asielrelaas kunnen ondersteunen. Bovendien dient gesteld dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Het is de plicht van de asielzoeker om, in de mate van het mogelijke, stavingsstukken voor te leggen. Verzoeker betoogt wel zijn verwantschap te kunnen bewijzen via geboorteaktes doch de Raad dient vast te stellen dat hij ook in kader van onderhavig beroep nalaat dergelijke stukken bij te brengen. Waar hij nog stelt dat dit evenwel een quasi onmogelijke opgave is blijft verzoeker steken in een blote bewering. Alleszins dient vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoeker op zijn minst enige poging ondernomen heeft om geboorteaktes te bekomen, dit terwijl hij nog steeds frequent contact heeft met zijn familie in zijn land van herkomst en op zijn minst van hem verwacht kan worden dat hij een poging onderneemt (Gehoorverslag CGVS man, stuk 4, p. 5-6). De Raad wijst daarenboven naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat het het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat de bestreden beslissing stereotiep is en enkel steunt op de ongeloofwaardigheid van de reisweg in plaats van de werkelijke problemen gaat daarenboven volledig voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de elementen van verzoekers relaas aan een grondig onderzoek heeft onderworpen maar deze als ongeloofwaardig heeft bevonden. De argumentatie inzake de reisweg is niet het enige argument maar betreft slechts een onderdeel van de motivering die mee aanleiding geeft tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.5. Aangaande de praktijken van de politieagenten meent verzoeker eveneens zeer accurate informatie te hebben verschaft waarbij hij een opsomming geeft van de door hem vermelde feiten. Verzoeker vindt het geenszins verbazend dat hij de naam van de politieagenten niet kende aangezien deze uiteraard niet worden meegedeeld, wat ook in België het geval is. Hetzelfde geldt voor de naam van de instantie. Ook de argumentatie met betrekking tot het bewijs van de huiszoekingen getuigt volgens verzoeker van gebrek aan realiteitszin, minstens een gebrek aan feitelijke kennis van de bestaande gebruiken. Immers wordt bij huiszoekingen gericht tegen rebellen nooit enige beschikking voorgelegd. Volgens verzoeker mag van de commissaris-generaal verwacht worden dat, indien hij het bestaan van dergelijke praktijk betwist, hij het bestaan van de wettelijke bepaling aantoonde en van het gebruik om wel een beschikking te tonen bij iedere huiszoeking.

2.5.1. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

De Raad beklemtoont nogmaals dat moet rekening gehouden worden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Samen met de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over de gebeurtenissen rond de rebellen, hij geen materieel bewijs kon voorleggen, alsook de tegenstrijdigheid in de verklaringen en de ongeloofwaardigheid inzake de voorgehouden reisroute, is ook de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon geven over de identiteit van zijn agressoren, een element dat leidt tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Dit klemt des te meer nu verzoeker ingevolge zijn verklaringen stelde ernstig mishandeld te zijn geweest door zijn agressoren en dat deze nadien nog langs zijn gekomen voor verschillende huiszoekingen

zodat van hem op zijn minst verwacht kan worden dat hij meer gedetailleerde informatie kan geven minstens wat betreft de instantie dewelke hem vervolgt. Temeer nu verzoeker ook verklaarde dat zijn moeder veel mensen kent die bij verschillende autoriteiten werken en connecties had zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker via zijn moeder niet heeft proberen te vernemen wie zijn agressoren waren (Gehoorverslag CGVS, man, stuk 4, p. 23). Waar verzoeker met zijn betoog inzake de huiszoekingen voorts een omkering van de bewijslast suggereert benadrukt de Raad nogmaals dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling rust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. De commissaris-generaal is niet verplicht om de leemten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen of om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Opmerkingen van algemene aard zoals het gebruik van eigen veronderstellingen door de commissaris-generaal en een omkering van de bewijslast, vormen geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Met betrekking tot de opname in het ziekenhuis betoogt verzoeker dat de enige reden dat hij geen bewijs hiervan heeft kunnen bijbrengen gelegen is in de onredelijk korte termijn waarover hij beschikte om dit attest nog bij te voegen. Verzoeker stelt dat hij onmiddellijk na het interview dit attest gevraagd heeft aan zijn familie in Ingoesjetië maar dat het attest pas in België is aangekomen op het ogenblik dat reeds een weigeringsbeslissing was genomen. Thans voegt verzoeker dit attest bij het verzoekschrift.

2.6.1. De Raad stelt vast dat het betoog van verzoeker waar hij meent te weinig tijd gehad te hebben om het attest van zijn ziekenhuisopname voor te leggen niet ernstig is. Immers blijkt dat verzoeker verklaarde van 9 mei tot 18 augustus 2010 in het ziekenhuis verbleven te hebben (Gehoorverslag man, stuk 4, p. 20). Verzoeker diende op 26 januari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zoals reeds hoger gesteld werd verzoeker al tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken, met name op 24 februari 2011 (Vragenlijst CGVS, stuk 10) op de hoogte gesteld van het belang van stavingsstukken en dat hij al het mogelijke moet doen om deze stukken te bekomen. Aldus kan verzoeker niet ernstig voorhouden niet genoeg tijd gehad te hebben om het attest van ziekenhuisopname voor te leggen. Waar verzoeker alsnog een stuk (5) voegt aan zijn verzoekschrift hetgeen volgens hem het bewijs is van zijn ziekenhuisopname, dient de Raad vast te stellen dat dit stuk in een andere taal is gesteld dan die van de rechtspleging (vermoedelijk Russisch) en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging neemt.

2.7. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing zo goed als uitsluitend gebaseerd is op de vermeende ongeloofwaardigheid van de reisweg en identiteitsdocumenten en stellen dat, zelfs indien hier twijfel over zou kunnen bestaan, dan is deze te kaderen in de angst van verzoekers om op basis van louter documentaire argumenten te worden teruggestuurd.

2.7.1. De Raad verwijst vooreerst naar zijn bespreking onder punt 2.4.3. waaruit blijkt dat de argumentatie inzake de reisweg alsook de identiteitsdocumenten niet het enige argument is maar slechts een onderdeel betreft van de motivering die mee aanleiding geeft tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Daarnaast benadrukt de Raad dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De uitleg van verzoekers strookt bovendien niet met het feit dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en 'vrees' kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas, waarvan ook de reisweg een wezenlijk kenmerk uitmaakt, te debiteren.

2.8. Aangaande hun reisdocumenten bevestigen verzoekers hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Ook aangaande de controle aan de grens bevestigen verzoekers hun

verklaringen en stellen geen enkel belang te hebben om hierover een valse verklaring af te leggen. Ze konden immers ook verklaren dat ze wel degelijk onderworpen werden aan een strenge en individuele controle, hetgeen toch niet geverifieerd kan worden.

2.8.1. Waar verzoekers in hun betoog weerom een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaas wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers, zoals verder blijkt, in gebreke blijven. De Raad ziet bovendien niet in hoe het argument dat zij ook andersluidende verklaringen zouden kunnen hebben afgelegd, afbreuk kan doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing die betrekking heeft op de verklaringen die verzoekers op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd aangaande hun reisweg en waaruit blijkt waarom hier geen geloof aan gehecht kan worden.

2.9. Verzoeker herhaalt dat zijn intern paspoort in beslag werd genomen. De motivering van de commissaris-generaal dienaangaande wordt volgens verzoeker tegengesproken door de spontane en oprechte verklaring met betrekking tot zijn verblijf in de periode tussen 2004 en 2010 elders in de Russische Federatie. Bovendien blijkt uit het bijgebrachte medisch attest dat verzoeker gehospitaliseerd werd in het ziekenhuis van Grozny, zodat zijn verblijf in Ingoesjetïë-Tsjetsjenië niet ernstig betwist kan worden. Daarnaast heeft verzoeker tijdens zijn gehoor ook blijk gegeven van zijn kennis van de plaatsgesteldheid.

2.9.1. Wat betreft het herhalen van zijn verklaringen door verzoeker verwijst de Raad naar hetgeen hij reeds gesteld heeft over het herhalen van asielmotieven. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker vermoedelijk zijn internationaal en zijn binnenlands paspoort achterhoudt, met name om de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, een eventuele registratie van het huwelijk en een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie geheim te houden. Het betoog van verzoeker dat hij oprecht verklaard heeft in de periode tussen 2004 en 2010 elders in de Russische Federatie verbleven te hebben en dat hij blijk heeft gegeven van kennis over de plaatsgesteldheid kan hieraan geen afbreuk doen. Immers is het mogelijk dat verzoeker in tegenstelling tot al zijn verklaringen toch nog elders verbleven heeft in de Russische Federatie. Door evenwel geen documenten voor te leggen ontnaemt verzoeker de commissaris-generaal de mogelijkheid dit te controleren en ontstaat oprecht het vermoeden dat deze documenten bewust achtergehouden worden. Waar verzoeker verwijst naar het door hem bijgebrachte medisch attest verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.6.1. dienaangaande. De Raad wijst er nog op dat verzoekers evenmin een poging ondernemen om de motivering over de tegenstrijdige verklaringen met objectieve informatie inzake hun huwelijksregistratie te ontcrachten, waardoor deze als vaststaand wordt beschouwd.

2.10. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers stellen verzoekers dat dit te verklaren is door de ernstige geheugenproblemen van verzoeker. Verzoekers verwijzen naar het medisch attest. Bovendien is de vermeende tegenstrijdigheid volgens verzoekers niet van aard om het asielaas te ondermijnen.

2.10.1. Waar verzoeker beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onjuistheden te verklaren zijn door de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor. Wat betreft de verwijzing naar het medisch attest wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 2.6.1. dienaangaande. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de huiszoeking geen detail maar een wezenskenmerk van het asielaas waardoor van verzoekers verwacht kan worden dat zij hieromtrent coherente verklaringen kunnen afleggen. De vaststelling dat hun relaas op dat punt behept is met contradictorische verklaringen doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielaas.

2.11. Volgens verzoekers is het standpunt van de commissaris-generaal over de situatie in Ingoesjetïë dubbelzinnig en niet consequent. Enerzijds erkent de commissaris-generaal dat er burgerslachtoffers vallen ten gevolge van willekeurig geweld terwijl hij anderzijds stelt dat er geen risico bestaat op het lijden van ernstige schade. Volgens verzoekers bestaat een risico van zodra vaststaat dat in de regio

burgerslachtoffers vallen. Verzoekers merken daarbij op dat het geweld in Ingoesjetië nog steeds in stijgende lijn is en verder dreigt te escaleren. Ze verwijzen dienaangaande naar internetartikels. Verzoekers menen dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus te moeten krijgen.

2.11.1. De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielaas ongelooftwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekers betogen dat de situatie in Ingoesjetië dermate is dat zij een risico lopen slachtoffer te worden van aanslagen. De verwijzingen van verzoekers naar een artikel van 27 april 2010, waarbij dient opgemerkt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt van recentere datum is, en naar een verslag van ECRE van maart 2011, waaruit blijkt dat de situatie in de noordelijke Kaukasus turbulent is en er sprake is van geweldplegingen, kan geen afbreuk doen aan de conclusie van de commissaris-generaal. Immers, zoals verzoekers terecht opmerken, beschikt de commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge bij de beoordeling, zolang de feiten niet worden miskend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in Ingoesjetië gekenmerkt wordt door een toename van het aantal incidenten. Aan het administratief dossier werd door de commissaris-generaal evenwel objectieve informatie toegevoegd waarin onder andere wordt uiteengezet dat er ondanks de toename van incidenten slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is (Landinformatie, stuk 14, *Subject Related Briefing ‘Ingoesjetië’ ‘Veiligheidssituatie in Ingoesjetië’, 11 januari 2011*). Op grond van deze overwegingen gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins onredelijk te werk door op grond van het geheel van de informatie te besluiten dat er actueel in Ingoesjetië geen sprake is van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad acht deze motivering pertinent. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die aannemelijk maken dat er een internationaal of binnenlands gewapend conflict woedt in Ingoesjetië, waardoor zij niet aantonen dat de beoordeling van de commissaris-generaal gebrekkig is.

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER